

בסרוב, נאלצה לפנות לגתניה, ממנה הצליחה, סוף, סוף לקבל הבטחה למשלוחי קרח.

משנודע הדבר לקרחנים הרמטגניים פתחו במערכת עיכובים, משכו את העניין משבוע לשבוע עד שעבר הקיץ ועמו עונת הקרח.

הקיץ החליטה רינדנר לא לתת לקרחנים להשאיר קרחת מכאן וקרחת מכאן, העמידה לפניהם אולימטסום. התשובה באה במהרה: ממול לחנות הדגים נפתחה חנות קרח של הסינדיקט.

סבלנותה של מוכרת הדגים הרוצה למכור קרח פסקה, היא הביאה קרח מחוץ לעיר, החלה מוכרת אותו במחירים נמוכים מהמקובלים. אחר שמונה שבועות של מלחמה קרה היה הסינדיקט מוכן לכניעה.

הפעם היו תביעותיה של רינדנר חמורות. היא תבעה כי הסינדיקט יסגור את חנותו, לא יסתפק רק במכירת קרח לחנות הדגים. הבטיחה יפה רינדנר: „אלחם עמם עד הסוף. אם חנות הסינדיקט תפתח בשבש, אפתח אני בחמש. אם הם יסגרו בשמונה, אסגור אני בעשר. אם הם יפתחו בשבת בצהריים, אפתח אני בשבת בבוקר.“

שעשועים

המימד הרביעי

הזוג פרחי סיים לחזות בכל תצוגות ה"זרועה של הסרט מוזיאון (בית השעווה) הצ"ט, סרף לתור הארוך למסירת המשקפים הכ"ב דות המיוחדות בעזרתן נקלט המימד ה"שלישי".

אברהם פרחי, הבעל, מסר סוף סוף, את משקפיו לידי הסדרן המעוצבן. הסדרן ידע כי בארץ, למחות, לא נפתרה עדיין בעיה אחת ביחס לסרטים התלת-מימדיים והיא בעיית הספקת המשקפים. הוא שקח ארבע עיניים לבל ינסה משהו להוציא את המשקפים והחזרה.

כשראה אברהם שאשתו מתמהמהת כיוון שהסדרן טען שלא החזירה את המשקפים דרש ממנו כי יפסיק להטפל אליה. בן-רבע התפתחה סצנה כבסרט דו-מימדי מדרגה ב'. ידיים ורגליים הסתבכו, חולצתו של פרחי נק"רצה והארבעה הועברו במהירות לתחנת ה"משטרה".

בקרוב תובא הפרשה לפני השופט שיוסיף כדאי את המימד הרביעי: מי אשם, מה מידת העונש.

* באמריקה הן נזרקות מיד אחרי הסרט לפח האשפה. בארץ קונה הקולנוע כל זוג משקפיים במחיר לירה ומחצה, משאילן לקהל תמורת 200 פרוטה. עם הוצאות החטוי משתלמות המשקפיים תוך תשע הדקות, לכל היותר.

מכר, הספיק בקושי למחיתו. לשכירת דירה ודאי שלא הספיק. הוא הגיח את גופו הצנום על ספסלי השדרה חנם אין כסף. הוא הרגיש בבוקר קור ברגליו, צמרמורת ביתר חלקי גופו. בכיסו נשארו שתי הלירות האחרונות. אחריתן הוא הרגיש יעבור הרעד גם לפיו. היה צורך בצעד דרסטי.

הוא סייר ארוכות בתחנה המרכזית, תל-אביב, נתקל שם בתחנת המשטרה הקטנה. בלי היסוס נכנס פנימה הודיע ליומנאי כי סחב מכיסו של אדם אלמוני שעמד בתור לאוטובוס שתי לירות. הוא לא היה אף פעם גנב הוא רצה להחזיר את הכסף.

האלמוני לא נמצא. העדות היחידה נגבתה. אוטובוס הוכנס לכלא. היה לו די מזון. מזון הגון קישט את הרצפה. ונוסף לכל נבאו לו מומחי הכלא שלושה חודשים עד חצי שנה בג'עדן זה.

כשהגיע יום הדין סימן השופט את שתי הלירות שהונחו על שולחנו. כמוצג מספר אחד. המקרה היה קל מאד: הנאשם הודה. התובע חדה-עין התבונן בשלושה האולימפית של הנאשם, הבין במה העניין. בניגוד למקובל הפך לסניגור, הסביר כי לא האמין לאף מילה מדברי הנאשם. הוא ביקש לזכותו.

אוטובוס התאכזב מאד. ג'העדן נראה ה"טך לגיהנום. הוא התאושש מעט כשהשופט הודיע לו שקצין המבחן ידאג לסדורו, כדי שבתורו לא יצטרך לחפש תחבולה אחרת.

המלחמה הקרה

הקרח היה מאז ומתמיד בעל עניין בוער לאלה שלא היו בעלי מזל (או קרובים אמריקאים) מספיק לזכות בפריג'ידרי. בשבוע שעבר, הגיעה מלחמה קרה על קרח לשיאים לוחטים ברמת-גן. בה נמשך המאבק על ה"קרח זה שנתיים".

בקיץ 1952 החליטה יפה רינדנר, כיאה ל"מוכרת דגים מנוסה, כי מן הנכון יהיה להר"חב את עסקה, לכלול בו את ממכר הקרח. היא ביקשה רשיון מן העירייה, שילמה חמש לירות עבורו ומהרה לסניף הרמת-גני של סינדיקט מחלקי הקרח.

אלה ערכו קבלת פנים קרה ביותר לרינדנר, סרבו למכור לה קרח, נימקו זאת בנוק אפי שרי למוכרי הקרח. רק אחר משא ומתן מייגע היו אנשי הסינדיקט מוכנים לפשרה: רינדנר תזכה למכור קרח, בתנאי שתפסיק למכור דגים.

מוכרת הדגים חזרה לדגיה, נטשה את מ"ט ש"ת הקרח עד לקיץ הבא. הפעם כבר היה הסינדיקט רך יותר. הוא הסכים כי תמכור קרח יחד עם דגיה, לא שכה, בכל זאת, לצרף תנאי כספי: תשלום 3000 לירות עבור ה"זכיון".

רינדנר הסכימה לשלם אלף לירות, נתקלה